

NORBAITI KANTU

JUAN KRUIZ IGERABIDE

Bertso berriak jartzera nua
gau isil honen aidian;
norbaiti kantu egin nahi diot
denboraren bestaldian;
bizitza-arrasto etenarekin
aldegin baitzun zaldian;
haren taupada bihotzekua
bizirik daukat aldian.

Bizirik daukat taupada hura
erloju baten pausuan,
nola ondarra pasatzen baita
maitasunaren pulstuan;
gauaren oihi zabala bota
nahi nuke ilun-putzuan,
hari samur bat irits dakion
izar argien musuan.

Izar argien musuak dira
haren oroipen orratzak;
hala oroitzen ditut urruti
hazi ninduten ugatzak;
oihartzunian egiten dira
esnemamizko ur-latsak;
paradisua galdu nuen ta
agindu zuen gau beltzak.

Gau beltz honetan ikusten zaitut
 zeru galduan izarra;
 orratz muturren tamaina dezu,
 nere altxor ta zilarra;
 halare begirik ezin kendu
 argi bakarra baitzara,
 itsaso bare ilun horretan
 taupada baten zirrara.

Taupada baten hondar beltzian
 oroitzen zaitut gauero,
 esan ez nizun bertso luzia
 kantatuko dizut ero;
 hitz baten bide etengabian
 egin nahi nuke lo gero,
 egunsentian dasta dezadan
 zure doinua goizero.